

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הרהרות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת במדבר
שנת תשפ"ו

גליון
קנ"ה

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

- דורכגעפאלענע מיטלען -

וואס איז דער ציל פון די מיטלען וואס מחנכים ניצן?

עס איז זייער וויכטיג פאר מחנכים צו מאכן פראגראמען אין כּתּה, כּדי אריינצופרענגען אין די קינדער א חשק און א געשמאק צו זיין וואויל, און צו לערנען און דאווענען.

אבער אין די זעלבע צייט דארף מען געדענקען א וויכטיגע סוד: אלע מיטלען און פראגראמען וואס מען מאכט זענען בלויז געצייג צו העלפן די קינדער זיך אויפצופירן וואויל. דערפאר, אויב מען זעט אז א געוויסער מיטל ארבעט זיך נישט אויס און עס איז דורכגעפאלן, טאר מען נישט אויסניצן דעם מיטל אויף א פארקערטע ריכטונג, צו טשעפען און צו קנס'ענען די קינדער, נאר מען דארף זוכן אן אנדערע מיטל וואס וועט יא העלפן די קינדער זיך אויפצופירן וואויל.

אזוי ווי מיר פארשטייען אז עס זענען דא פארשידענע געצייג אריינצוהאקן נעגל; געווענליך ניצט מען א פשוטע האמער, אבער אויב דאס ארבעט נישט ביי א געוויסע סארט מאטריאל, דארף מען ניצן אן עלעקטראנישע נעגל שיסער וואס שיסט נעגל מיט א שטארקע קראפט. אויב אפילו דאס ארבעט נישט, מוז מען זוכן א דריטע וועג. דאס זעלבע איז מיט די מיטלען וואס מען ניצט אין חינוך: אין א פאל וואס איין מיטל ארבעט זיך נישט אויס, מוז מען אפלאזן דעם מיטל און זוכן א צווייטע מהלך וואס וועט אפטר יא ארבעטן.

דאס קינד איז נישט קיין מחוצף

עס איז זייער א שווערע און ווייטאגליכע געפיל פאר מחנכים ווען זיי שטעלן אויס א פראגראם אין כּתּה כּדי אויפצובויען אין די קינדער א חשק צו זיין וואויל, און למעשה קומט איין קינד און צעשטערט עס. צום ביישפיל: מען זאגט פאר די קינדער: "ווער עס וועט זיך אויפפירן שיין, וועט קענען מיט קומען אויף אן אויספלוג", און איין קינד רופט זיך אן שטילערהייט צו זיינע שכנים: "איך ווייס אז יעדער וועט ממילא מיט קומען צום אויספלוג..." און מיט דעם צעווארפט ער די גאנצע הצלחה פונעם פראגראם. מיט דעם אלעם, דארף מען זיך קענען שטארקן און ווייטער אנגיין מיטן טאג, און אויפקומען מיט א נייע פראגראם ווי אזוי אריינצופרענגען אין די קינדער א חשק צו זיין וואויל.

מען טאר נישט אנקוקן א קינד וואס האט צעווארפן א פראגראם ווי א מחוצף אדער ווי א פארברעכער, ווייל דאס איז בכלל נישט קיין חוצפה. דאס קינד איז פשוט כּיטרע, קלוג און שארף, און ער האט פארשטאנען דעם אמת אז דער אויספלוג וועט סיי ווי פארקומען.

א מלמד האט מיר דערציילט א שיינע מעשה וואס ער האט געהאט מיט א ניין יעריג קינד. דאס קינד האט זיך נישט אויפגעפירט ווי עס דארף צו זיין, האט אים דער מלמד געזאגט: "אויב דו וועסט זיך נישט אויפפירן מיט דרך ארץ, וועל איך מוזן רופן דיין טאטע!" האט זיך דאס קינד אנגערופן: "און וואס וועט דעמאלט געשען?...". דער מלמד האט זיך כּמעט

פארלוירן און אנגעהויבן שרייען אויפן קינד: "דו מחוצף!" אבער ער האט זיך גלייך געכאפט: 'ווער זאגט אז ער איז א מחוצף? אפטר איז ער פשוט כּיטרע, קלוג און שארף'. האט ער אים געענטפערט מיט שכל: "מען דארף סיי ווי פאלגן, אפילו אויב עס וועט גארנישט פאסירן; דער אייבערשטער האט געהייסן אז מען דארף זיין דרך ארץ'דיג".

אלע קינדער זאלן באקומען קארטלעך

אויב מען זאגט פאר די קינדער: "ווער עס וועט שיין דאווענען, וועט באקומען א קארטל פאר א פראגראם", און למעשה זעט מען אז איין קינד דאווענט ווייטער נישט, טאר מען נישט אריינגיין אין א קריגעריי מיטן קינד, אז יעדן טאג ביים דאווענען זאלן אלע קינדער באקומען קארטלעך אויסער דעם קינד.

פארוואס זאל מען גראדזשען דאס קינד יעדן איינציגן טאג? פארוואס זאל מען מאכן דאס קינד געדענקען זיין גאנץ לעבן אז ער איז א שלעכט קינד, וְהא ראיה אז זיין גאנצע כּתּה האט באקומען קארטלעך אויסער אים?!

אויב דער מיטל ארבעט נישט ביי דעם קינד, עס מאכט אים נישט דאווענען בעסער, איז נישט! זאל מען אים יא געבן דעם קארטל, און טראכטן פון אן אנדערן בייפאל ווי אזוי אים צו מאכן דאווענען.

אייןמאליגע מיטלען

אמאל פעלט זיך אויס צו געבן א פאטש פאר א קינד אדער אים ארויסשיקן פון כּתּה, אבער מען מוז וויסן אז אזעלכע שריט דארפן זיין בלויז אן איינמאליגער

אויסנאם. דאס איז ענליך צו די 'חברה הצלה' וואס קענען אמאל געבן א פאטש פאר איינעם וואס האט גע'חלש'ט, כדי אים אויפצואוועקן און צוריקברענגען צום באוואוסטזיין.

אויב מען זעט אז דער וועג העלפט נישט פארן קינד און עס ברענגט אים נישט צו זיך בעסער אויפצופירן, דארף מען אפלאזן דעם מיטל. מען טאר נישט האלטן אין איין שלאגן קינדער אדער זיי אהיימשיקן.

פארוואס זאל א קינד בלייבן זיין גאנץ לעבן מיט זכרונות פון די פעטש וואס ער האט געכאפט פון זיינע מחנכים? פארוואס זאל א קינד זיצן אינדרויסן א גאנצן זמן, און דערנאך געדענקען זיין גאנץ לעבן ווי אזוי מען האט זיך געווארפן מיט אים ווי א באל (טאבע)?!

ביי אונז אין מוסדות היכל הקודש, זאג איך אן פאר אלע איינגעשטעלטע פונעם מוסד, 'מחטב עציף עד שאב מימיה' - אנגעהויבן פון די מלמדים און לערערנס, ביז די אפיס ארבעטער און דער באס מענעדזשער: אויב איינער זעט ווי א קינד וואלגערט זיך אינדרויסן פון פתה, זאל מען צוגיין צום קינד און אים נעמען צו זיך. עס איז 'כל הקודם זכה'; מען טאר נישט צולאזן אז א קינד זאל זיך וואלגערן אינעם בגן המוסד.

מען דארף נעמען דאס קינד און אים געבן עפעס צו העלפן אדער אים מאכן באשעפטיגט מיט עפעס, כדי דאס קינד זאל זיך נישט שפירן דערנידערט און צעקלאפט. מען דארף וויסן, נישט אייביג ווען א קינד קען זיך נישט אויסקומען מיט זיין מחנה, מיינט עס אז דאס קינד איז דער וואס איז נישט גערעכט.

נישט אויסשיקן א קינד פון פתה פארן קומען שפעט

אויב א קינד קומט אן שפעט אין פתה, טאר מען אים נישט אויסשיקן. אפילו אויב עס איז דא א תקנה אין די מוסד אז מען טאר נישט קומען שפעט, איז דאס די ארבעט פונעם מנהל אדער די מנהלת דורכצופירן די תקנה און נעמען די נויטיגע שריט; אבער דער מלמד אדער די לערערין דארפן אויפנעמען דאס קינד מיט א שמייכל און אים לאזן מיט האלטן דעם שיעור פון

ווען ער קומט אן און ווייטער.

אויב די קינדער וועלן זען אז פארן קומען שפעט ווערט מען אויסגעשיקט פון פתה, וועט די גאנצע פתה דאס נאכמאכן און אויך אנהייבן צו קומען שפעט, כדי צו קענען אויסגיין פון פתה... בכפרט אין די זומער טעג ווען די קינדער האבן ליב זיך צו דרייען אינדרויסן פונעם בגן המוסד, זיך שפילן מיט העלצער און זאמד און בויען בודקעס; אדער וועלן זיי קענען העלפן דעם מענעדזשער שלעפן באקסעס אויף זיין טראק, ווי אויבנדערמאנט אז יעדער וואס ארבעט אין א מוסד איז בארעכטיגט צו נעמען קינדער וואס זענען געווארן אויסגעשיקט פון פתה, און זיי געבן ארבעט.

אפילו אויב א קינד קומט אן אין די לעצטע פופצן מינוט פונעם סדר הלימוד, קען ער דאך אין די פאר מינוט הערן א וויכטיגע הלכה אדער א מעשה וואס וועט אים באגלייטן זיין גאנץ לעבן; דערפאר איז א שאד ער זאל עס פארפאסן נאר ווייל ער איז אנגעקומען שפעט.

ארויסגיין שפאצירן מיט די קינדער

אין די טעג ווען עס איז ווארעם אינדרויסן, איז כדאי פאר מחנכים ארויס צו נעמען די קינדער אויף א שפאציר אין גאס (פארשטייט זיך נאר אויב די גאסן זענען ריין). מען דארף זיי שוין פארדעם אנרייצן און זאגן: "אויב מען וועט לערנען פלייסיג, וועט מען אויסגיין שפאצירן".

אין חודש ניסן קען מען מאכן אן אויספלוג צו גיין צו די ביימער זאגן 'ברכת האילנות'.

א קלוגער מחנה וועט אויך צוגרייטן אייסעס אויסצוטיילן פאר די קינדער אינמיטן דעם שפאציר.

זיך דורכשמועסן יעדע זאך מיט די הנהלה

מחנכים דארפן וויסן: פאר מען וויל טון אין א מוסד א זאך וואס גייט ארויס פונעם טעגליכן סדר, צום ביישפיל אויב מען וויל ארויסגיין אויף א שפאציר מיט די קינדער, אדער אויב מען וויל באלוינען די קינדער מיט טייערע מתנות, דארף מען האבן אויף דעם א קלארע רשות פון פאראויס פונעם מנהל אדער פון די מנהלת.

עס איז נישט קיין געזונטע זאך צו טיילן פאר קינדער טייערע מתנות אדער מעכטיגע משלוח מנות. דאס מערסטע וואס מען קען געבן פאר א קינד איז עפעס וואס קאסט בלויז עטליכע פרוטות, ווי למשל אן אייסעס וכדומה.

דאס זעלבע איז ווען מען וויל קויפן נאש פאר די קינדער; מען דארף וויסן אז עס זענען דא צוויי סארטן נאש: עס איז דא פשוט'ע נאש, ווי למשל קיכעלעך און סנעקס, און דערנאך זענען דא גאר זיסע און אומגעזונטע נאש. דעריבער דארף מען פרעגן דעם מנהל אדער די מנהלת וועלכע סארט נאש עס איז פאסיג צו קויפן פאר די קינדער.

עס איז נישט ריכטיג דאס וואס געוויסע מחנכים טענה'ן, אז היות זיי ניצן זייער אייגענע געלט צו באלוינען די קינדער, מעגן זיי קויפן וואס זיי ווילן; ווייל יעדע זאך וואס מען וויל טון אין א מוסד וואס גייט ארויס פונעם טעגליכן סדר, דארף מען האבן אויף דעם א קלארע רשות פון פאראויס.

אמאל האבן מיר געהאט א מלמד ביי אונז אין תלמוד תורה היכל הקודש, וואס האט גענומען די קינדער צו א שפילצייג געשעפט און זיי געגעבן גרויסע סכומים געלט איינצוקויפן; ער האט זיי געלאזט אליין אויסקלויבן מתנות. האב איך אים דעמאלט געזאגט, אז ער האט דאס נאר געקענט טון ווייל ער האט נישט געפרעגט דעם מנהל פאראויס; אויב ער וואלט געפרעגט דעם מנהל צי ער מעג דאס טון, וואלט אים דער מנהל זיכער געזאגט "ניין".

מעשיות פון צדיקים בלייבן איינגעקריצט אינעם מענטש

דערציילט פאר די קינדער מעשיות פון צדיקים יעדן טאג. דער הייליגער רבי האט אונז קלאר געזאגט (שיחות הר"ן, סימן קלח), אז דער עיקר וואס האט אים געצויגן צו וועלן זיין א צדיק, איז געווען דורך דעם וואס ער האט געהערט אסאך מעשיות פון צדיקים. דער רבי איז אויפגעוואקסן אין די הויז פון זיין זיידע, דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו, וואו אלע צדיקים פלעגן דארט קומען; יעדער פלעגט קומען קיין מעזיבוז צום ציון פונעם בעל שם טוב און זיי פלעגן דארט איינשטיין. דארט האט ער

געהערט זייער אסאך מעשיות, און דאס האט אים דערוועקט ער זאל אויף וועלן זיין א צדיק.

מען קען אנרייצן די קינדער, אז אויב זיי וועלן פלייסיג לערנען און שיין דאווענען - וועט מען זיי דערציילן שיינע מעשיות.

איך האב אמאל באגעגנט א איד וואס אלס קינד האט ער געלערנט אין א היימישע מוסד, אבער ליידער האט ער געהאט א תקופה וואס ער האט אלעס אפגעלאזט; שפעטער איז ער ברוך השם צוריק געקומען. ער האט מיר דערציילט אז ער איז געווען זייער א שווער קינד, און די מלמדים האבן זיך נישט געקענט קיין עצה געבן מיט אים; זיי פלעגן אים ציפן און שטויסן. דער מלמד פלעגט אים שיקן צום סגן מנהל, און דער סגן מנהל האט אים ווייטער געשיקט צום מנהל; אזוי האט מען אים געווארפן אהער און אהין און צעקלאפט זיין נפש. אבער ער האט צוגעלייגט: "איין גוטע זאך געדענק איך נאר פון אלע מיינע יארן אין חדר: די מעשיות פון צדיקים; דאס גייט מיר נישט ארויס פון קאפ, און נאר א דאנק דעם בין איך צוריק געקומען צו אידישקייט".

מען זעט פון דעם ווי וויכטיג עס איז צו דערציילן פאר קינדער מעשיות פון צדיקים, ווייל דאס גייט אריין אין זייערע הערצער און בלייבט איינגעקריצט אויף אייביג.

די ארבעט פון מחנכים פאר פסח

מיר האלטן יעצט פאר דעם הייליגן יום טוב פסח. מחנכים דארפן וויסן אז דאס איז די וויכטיגסטע צייט פונעם יאר.

ערשטנס, ווייל אלע אידישע הייער זענען יעצט איבערגעקערט; די עלטערן זענען פארנומען אויסצורוימען דעם חמץ פון שטוב און אריינצוברענגען דעם יום טוב, און דאס קומט זייער אפט אויפן חשבון פון די קינדער. דערפאר ווארטן די קינדער גאר שטארק ארויס אויף די פאר שעה וואס זיי זענען אין חדר אדער אין שולע, האפנדיג צו באקומען א שמייכל, א גלעט, און א גוט ווארט פון זייער מלמד אדער לערערין - זאכן וואס זיי באקומען נישט אין די טעג אינדערהיים.

צווייטנס, די גאנצע תורה דרייט זיך דאך ארום דעם ענין פון 'זכר ליציאת מצרים', דערפאר דארף מען יעצט דערציילן פאר

די קינדער די גאנצע השתלשלות פון יציאת מצרים, זיי צוגרייטן צום סדר נאכט, און זיי אויסלערנען די סימנים פון 'קדש ורחץ' וכו', און 'מה נשתה'.

אריינלייגן אין די קינדער א שמחה צו טון מצות

טייערע מחנכים, לייגט אריין אין די קינדער 'אמונה', אז מען קען רעדן צום אייבערשטן; א 'שמחה אין די מצות', צו ווייזן פאר די קינדער די שיינקייט פון יום טוב פסח, און לייגט אריין אין זיי א ליבשאפט צו די הייליגע מצוה; און פארגינט פאר יעדן קינד א שמייכל און א גוט ווארט.

עס קומט מיר אויס צו רעדן מיט בחורים און אינגעלייט, און איך הער ווי אסאך זאגן אז ווען זיי הערן נאר דאס ווארט 'פסח' קומט זיי גלייך ארויף דאס בלוט אין קאפ; עס מאכט זיי נערוועז און אנגעצויגן. דאס קומט דאך נישט פון זיך אליין; איינער האט עס זיכער אנגעמאכט.

מען זוכט דא היינעם נישט צו באשולדיגן; עס קען זיין אז דאס קומט פונעם סמ"ך מ"ם, וואס זוכט אריינצוברענגען א ביטערקייט און אן אנגעצויגנקייט אינעם יום טוב ביי מענטשן. מען זעט טאקע וויפיל איבריגע אנגעצויגנקייט עס איז דא פסח - אנדערש ווי א גאנץ יאר. צום ביישפיל: עס איז אנגענומען ביי יעדן איינעם אין מח' אז "פסח איז נישטא וואס צו עסן", אבער פלוצלינג נאך פסח, זעט מען אין די מודעות אז מען קען זיך איינשרייבן צו גיין צו קורסעס זיך אויסצולערנען ווי אזוי צו פארלירן די פונטן וואס מען האט צוגענומען איבער פסח...

אזוי אויף קויפן זיך מענטשן איין פלעסטיק און פאפירענע געשיר איבער די מאס, פארנואס? ווייל מען האט מורא 'אפשר וועט אינמיטן יום טוב אויסגיין די געשיר'... מען זעט פון דעם קלאר אז די גאנצע זאך איז בלויז א מלחמה פונעם סמ"ך מ"ם צו מאכן מענטשן אנגעצויגן און דערשראקן פונעם יום טוב, ווען באמת איז נישטא קיין שום סיבה צו זיין אנגעצויגן.

דערפאר ליגט א פליכט אויף די מחנכים פרייליך צו מאכן די קינדער און אריינצוברענגען אין זיי א שמחה צו טון מצות, אז די קינדער זאלן ממש ארויסקוקן אויפן יום טוב און צו טון די הייליגע מצות.

אנשטאט די קינדער זאלן זיין אנגעצויגן אדער דערשראקן פונעם יום טוב, זאל זייער פרייליכקייט זיין אויפן העכסטן פארנעם און איבערגיין אלע גרעניצן!

די קינדער זאלן בלייבן מיט א גוטע טעם פון זייערע חינוך יארן

מחנכים דארפן זען אז די קינדער זאלן זייער גאנץ לעבן בלייבן מיט א נאסטאלגיע צו זייערע קינדער יארן; זיי זאלן זיך בענקען צו די פיר ווענט פון די פתח וואו זיי זענען געזיצן מיט זייער מחנה, און נישט חס ושלום פארקערט.

מען קען הערן פון אינגעלייט ווי זיי רעדן מיט א פיינטשאפט פון געוויסע מלמדים וואס האבן זיי געפייניגט אלס קינד; עס איז מיר שוין אויסגעקומען צו הערן פון אינגעלייט ווי זיי דערציילן ווי זייערע מלמדים האבן זיי געפייניגט און ווען זיי האבן געהערט אז יענער מלמד איז נפטר געווארן דורך אן עקסידענט, האבן זיי ממש געשפירט א שמחה אין הארץ, און זיי פרגען זיך אליין: 'ווי קען דאס זיין מיר זאלן זיך פרייען ווען א איד שטארבט מיט א מיתה משונה?!' דער ענטפער איז, ווען קינדער האבן א מלמד וואס פייניגט זיי, הרגעט עס זייער נפש פארן גאנצן לעבן; ווער עס איז דאס נישט אליין אריבער, קען דאס נישט פארשטיין.

לאמיר נישט פארגעסן פארנוואס מיר האבן אנגענומען אן ארבעט אין א מוסד. קיין איין מחנה קומט דאך נישט ארבעטן מיט קינדער בלויז כדי צו באקומען זיין געהאלט, ווייל אויב מען מיינט נאר דאס געלט, זענען דא גענוג אנדערע פרנסות וואס צאלן פיל שענער. א מחנה קומט דאך ארבעטן אין א מוסד ווייל ער וויל אז די קינדער זאלן מיט נעמען פארן גאנצן לעבן דאס וואס ער לערנט מיט זיי, און זיי זאלן ליב האבן דעם אייבערשטן און זיינע מצות. דעריבער מוז מען זען אז די קינדער זאלן בלייבן מיט א גוטע טעם פון זייערע קינדער יארן.

וואויל איז פאר די מחנכים וואס געבן זיך איבער מיט זייער גאנצע הארץ און מח' פאר די קינדער, זיי וועלן זוכה זיין צו אלעס גוטס אויף דער וועלט און אויף יענער וועלט.

וואס טו איך מיטן קינד וואס נעמט יעדע הלכה מיט געווען?

שאַלָּה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א, איך שרייב וועגן מיין זון, א וואוילער אינגל וואס האט א גוטן קאפ און לערנט פלייסג ברור השם, ער נעמט אן זייער ערנסט אלעס וואס מען לערנט אין חדר, וואס דאס איז א גוטע זאך. לעצטנס האט ער אבער אנגעהויבן נעמען זאכן צו עקסטרעם, למשל ווען עס קומט זיך צו וואשן די הענט, זיין מלמד האט געלערנט די הלכות ווען מען דארף זיך וואשן די הענט און אז מען טאר נישט זאגן א דבר שבקדושה ווי לאנג מען האט זיך נישט געוואשן, און אז עס איז קשה לשכחה, וכדומה; דאס איז געווארן א גאנצע אה. סי. די, א גאנצע געווען זאך, "איך בין טמא, איך האב אנגעריט מיין קאפ, איך האב זיך נא גוט געוואשן אדער נישט?" אויב האט ער אנגעריט די וואסער נאכ'ן זיך אפגיסן, הויבט זיך אן די שאלות צי ער ווערט נאכאמאל טמא, און אזוי גייען די זאכן ווייטער און ווייטער ואין לדבר סוף.

די זעלבע איז ביים דאווענען, למשל אז מען דארף אינזין האבן די ערשטע פסוק פון קריאת שמע, האט ער ספיקות צי ער האט גוט אינזין געהאט, אדער גוט ארויסגעזאגט די ווערטער וכו'.

פארשטייט זיך אז דאס מאכט אז אלעס זאל ווערן א גרויסע פרעשור, אלעס גייט צו מיט א לחץ, און איך ווייס נישט ווי אזוי זיך אומצוגיין מיט דעם.

אפשר קען דער ראש ישיבה שליט"א מיר געבן א מהלך אין דעם, און אויך אפשר שרייבן צו מיין זון ווי אזוי עס איז די ריכטיגע וועג זיך צו פירן.

יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת תצוה, ט' אדר, שנת תשפ"ו לפרט קטן

לכבוד ... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

זאלסט חס ושלום אים נישט טשעפען מיט די זאכן, ווייל די זאכן - אויב מען טשעפעט עס - ווערט עס נאר ערגער.

ביותר" דארף מען אים געבן מער כבוד, "כי כל מה ששכלו יותר קטן", ווייל די וואס האבן ווייניג שכל - "הוא יותר חפץ בכבוד", דארפן מער כבוד; דו לויב אים אויס און זאלסט נישט ארויס ווייזן אז דו ווערסט געוועזן אדער דערשראקן פון זיין פיראקט, וועט עס ביז א קורצע צייט אנוועק גיין.

והעקר, תפלה; בעט דעם אייבערשטן פאר דייןע קינדער, בעט פאר דעם קינד פאר די געוועזן זאכן, און אזוי אויף פאר אלע קינדער, ווייל תפלה איז די איינציגסטע עצה פאר געזונטע גוטע ערליכע קינדער. מוהרא"ש דערציילט, מען האט געפרעגט דעם הייליגן חתם סופר זכותו גגן עלינו ווי אזוי ער האט זוכה געווען צו אזעלכע גוטע קינדער, האט ער געענטפערט: "יעדע נאכט בשעת איך האב געזאגט תיקון חצות האב איך אנגעפולט א כוס מיט טרערן, איך האב געבעטן פאר גוטע קינדער"; דאס איז דער וועג ווי אזוי מען איז זוכה צו ערליכע דורות.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת כי תשא, שנת תשפ"ו)

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 1-2-4-2

- שמעו ותחי נפשכם -

דער רבי רעדט שוין פון דעם פראבלעם, דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן עב): "כי זה טבע וסגלת של אלו היצרין הרעים המזדמנים", אזוי ארבעט די שלעכטע שמוציגע יצר הרע, "כל מה שרוצים להתגבר על אלו המחשבות", ווי מער מען וויל זיך שטארקן אויף זיי, "יותר ויותר הם מתגברים", שטארקן זיי זיך שטערקער אויפן מענטש, "כי הוא כמו שאדם בורח מדבר", די מחשבות זענען אזוי ווי ווען מען לויפט אנוועק פון איינעם, "ומסתכל מן הצד פלאחר יד על זה הדבר שברח ממנו", און מען קוקט צוריק אויף יענע זאך פון וואס מען לויפט אנוועק, "ואזי הדבר הזה מתגבר עליו ביותר", דעמאלט ווערט יענע זאך שטערקער, "כי לא הסיח דעתו מזה", ווייל ווען יענער זעט ווי מען קוקט צוריק - זעט ער אז מען האט אים נישט אפגעלאזט, דאס מאכט אים ער זאל ווייטער נאכלויפן, "רק אדרבא, שמסתכל בכל פעם לאחוריו על זאת המחשבה", אדרבא, זיי ווערן נאר שטערקער ווען זיי זעען ווי מען קוקט צוריק אויף זיי; אזוי ארבעט די שלעכטע מחשבות, ווי מער מען וויל זיך שטארקן אויף זיי - ווערן זיי שטערקער.

לויב אויס דיין קינד, געב אים אסאך כבוד, און ווען ער וואשט זיך די הענט נאכאמאל און נאכאמאל זאלסטו אים אויסרימען, זאג הויף פאר דיין ווייב - ווען דיין קינד הערט - "מאמי דו זעסט ווי ערליך ער פירט זיך... " און אזוי אויף ווען ער דאווענט און ווען ער קושט נאכאמאל און נאכאמאל די מזוזה זאלסטו אים אויסרימען און אים געבן כבוד - וועט עס ביז א קורצע צייט אנוועק גיין. דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רב): "כל מי ששכלו קטן ביותר", ווער עס האט ווייניג שכל - "צריך לחלק לו כבוד

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון אמונה (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל / 0797040069 / ענגלאנד / 03303502363 / קאנאדא / 438-320-9090

חייוק יומי אימעיל / chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעדיזשינג / 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך

212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל / 0797040066 / ענגלאנד / 03303502361 / קאנאדא / 4383008080

בעלגיע / 3235003461 / ארגענטינע / 11552354370